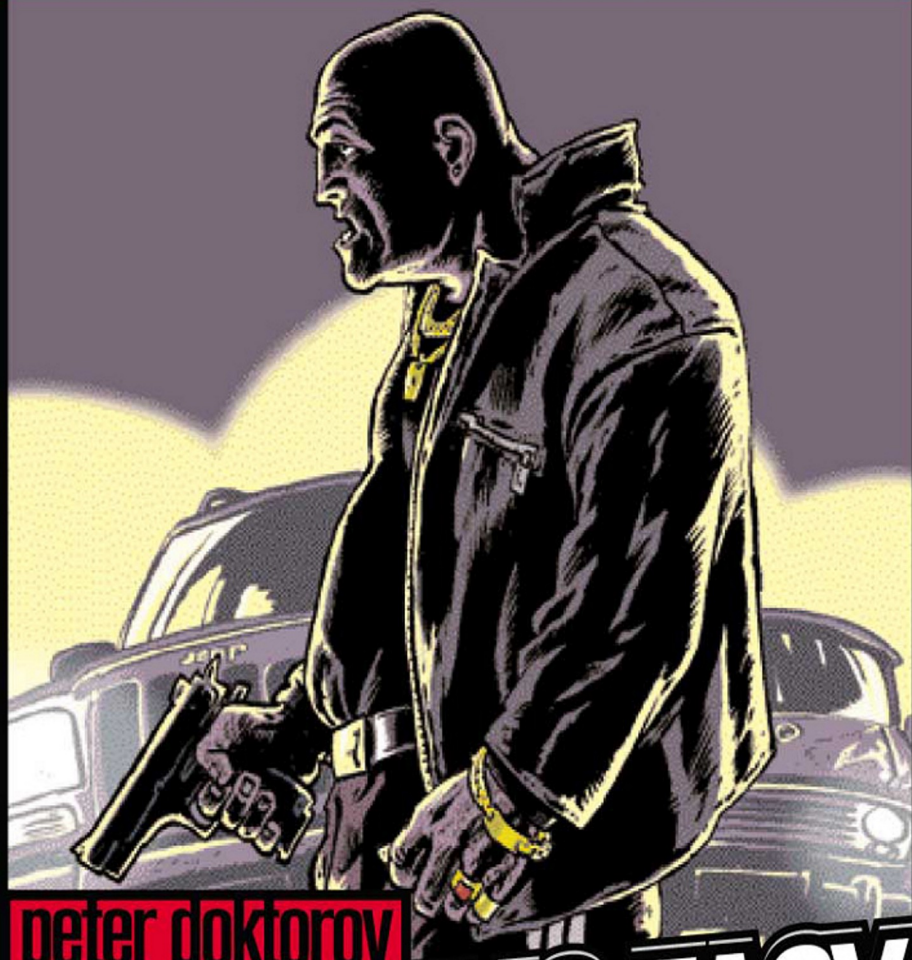

POZOR! NEVHODNÉ PRE ČITATEĽOV DO 18 ROKOV!

peter doktorov

ENGLISH IS EASY, CSABA IS DEAD

mafiansky román

Peter Doktorov

ENGLISH IS EASY,
CSABA IS DEAD

Mafiánsky román

sloart

Text © Peter Doktorov
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2004

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Ďakujem ľuďom z divadla
GUnaGU,
ktorí vymysleli a hrajú kultovú hru
„English Is Easy, Csaba Is Dead“
ktorá inšpirovala môj román.

Je to predovšetkým režisér Karol Vosátko
a herci Peter Batthyány, Peter Sklár, Martin Vanek,
Igor Adamec, Robert Maduna, Viliam Klimáček
a Ivan Macho, ktorí svojimi slovami
naštartovali to, čo práve čítate.

Díky!

Peter Doktorov

Leto 2003

ŽE JAK JÁ ŠTARTUJEM?

Miki hovorí: „De je ten kokot Edo?!“

Já hovorím: „Tu som, Miki.“

Miki hovorí: „De, dopiči, si bol?!“

Já hovorím: „Kukal som televízor.“

Miki hovorí: „Čo máš čo kukať, keď letím do Londýna?! Štartuj!“

Miki sa schová za dvere a já idem štartovať. Obídem džíp, kuknem naspodok. Nijaké dróty. Otvorím motor a pozrem baterku. Nijaké dróty. Zavrem motor a len tak kukám.

Cítim semtex na dva metre jako vlčák. Já som Edo. Zapamatujte si ma. Edo. Já, Edo, mám nos. Som dobrý, že mám taký nos a že štartujem. Volajú ma Edo Štartér.

Chvíľu sa len tak kukám na džíp. Džíp sa robí, že ma nevidí, ale vidí ma. Rengenujem ho očami, ale opatrne, aby nepraskol lak. Já mám takú silu v očiach. Autá to vedia, ale ináč mi nigdo neverí. Račej to moc nehovorím. Nechcem sa volať Rengen. Edo Rengen. Už jedno meno mám.

Štartér.

A též nechcem, aby na džípoch praskal lak. To by ma chalani nemali moc rádi. A já som rád, keď ma majú rádi. Lahšie sa žije.

„Dopiči, Edo!“ hovorí Miki.

Miki ma má rád. To je výhoda, jak má šéf niekoho rád. Miki rád žije a preto ma má rád. Rád sa vozí na bezpečnom džípe.

„Čistý jak lalija!“ hovorím já.

Sadnem donútra, strčím klúčik. Motor hneď naskočí. Až teraz z domu vyjde Miki. Predtým sa zašival v izbe, keby náhodú džíp vyletel do ľufu, ale teraz sa ondí.

Miki sa rád ondí, šak je šéf. Každý šéf sa rád ondí. Ale opatrný treba byť! Odkedy Prco zhorel v džípe aj s frajerkú, štartujem Mikimu já. Dá sa povedať, že som sa na štartovaní urobil. Štartéry zo mna spravili nového človeka.

Eda Štartéra.

Neni mi fasa? Chalani sa poskladajú po tisícke a já im šetkým štartujem. Za liter natočím každú mašinu. Ale nejsom sviňa. Aj za kilečko. Já jediný vím, či je voz čistý jak lalija. Já som ten, čo do vozov vidí. Já, Edo, mám nos.

Na mój nos sa môžete spolahnúť. Gdo vtedy Robovi vytrhal dróty? Šak mal pod mašínú semtexu, že by odfúklo panelák odťálo až na Myjavu!

Robo vác nepovie zlého slova na mňa, ale platiť musí, jak sa chce voziť na čistom. Šetci platá a já im štartujem. Jediný, gdo neplatí, je Miki. Mikimu štartujem zadarmo, lebo Miki je šéf.

„Jak zmeškám liétadlo, kokot, roztrhám ťa v zuboch!“ povie Miki.

Nepovím nič. Kukám na asfalt.

„Zraz tú piču! Čo leze do cesty?!“ jeduje sa Miki.

Račej sa babke vyhнем a o chvíľu fičíme po dialnici. Šetko je v porádečku a o hodinu Miki letí do Londýna.

RODINA JE ZÁKLAD

Naša rodina je veľká a silná. Je silnejšia z roka na rok, lebo silný a šikovný je náš Miki. Miki je hlava rodiny.

Je tam ešte Robo, Mikiho pravá ruka, Rudi, ktorému hovoria Chirurg, Chemický Čiki, čo robí šikovné bomby, odpalované cez mobil, no a já, Edo Štartér. My sme Mikiho stará garda. Nejakí mladí sú v Čičolíne a v ďalších Mikiho podnikoch, ale tí sa nerátajú.

Kedysi nás bolo viac. Jakože starej gardy. Mali sme Prca, ktorého roztrhalo v džipe, a pár takých zmrdiv, čo mali vysokú školu na počítanie, ale tí už nežijú. Účtovníci jakože.

Jeden je zabetónovaný v druhom stĺpe dialničného mosta, čo bol kedysi Mečiar otváral. Druhého chcel Čiki rozpustiť v kyseline, ale rozleptalo mu talianske boty, tak ho len zahrabal. A tretí leží v hore, jak je pametník partizánskej brigády plukovníka Dibrova, čo ho zhodili na padáku.

Účtovníci u nás majú krátku životnosť.

No a v rodine bol ešte Csaba, ale tá sviňa nás podrazila. Lízali sme sa z toho aspoň rok. Ale nič na nás nemali a Csaba je teraz jako utajený oný, sedí na riti kdesi v Maďarsku, trase sa a žere feferónky, zmrdiv jeden. Jeho dvaja vylízaní kamoši sedá v base a lepia sáčky do vysávačov.

Zle skončí každý, gdo ojebe rodinu.

RODINA SA LÚBI

Robo hovorí: „Edo, pojdeš se mnú na kolečko.“

Já hovorím: „Miki hovoril, že mám ísť do Čičolíny.“

Robo hovorí: „Dopiči, nerozmýšľaj!“

Já hovorím: „Miki kázal.“

Robo hovorí: „Načo máš hlavu, ty kokot? Na oku-
láre? Najprv sa robí kolečko!“

Já hovorím: „Šak Rudi spraví, ne?“

Rudi hovorí: „Čo Rudi, dopiči?! Furt len Rudi!“

Robo hovorí: „Rudi, nepičuj.“

Rudi hovorí: „Kurva, furt len já na kolečko a nigdy
do Čičolíny!“

Robo hovorí: „Ty si v Čičolíne skončil, mój!“

Rudi hovorí: „Jak – skončil?“

Robo hovorí: „No skončil.“

Rudi hovorí: „Každému sa prihodí.“

Robo hovorí: „Lenže ty si behal holý po dedine. Na
teba volali policajtov.“

Rudi hovorí: „Šak to sú naši policajti, nie?“

Já hovorím: „V porádečku, nehádajte sa, idem na
kolečko, chalani.“

Rudi hovorí: „Jój, choď na kolečko, Edo, a nepičuj
už. Ty si nikdy nebehal holý po ulici, Robo?!“

Robo hovorí: „Nepičuj, Rudi, a choď kuknúť chat-
ky, ti hovorím.“

Rudi hovorí: „Miki sa nasral?! Nenasral! Zakázal mi
ísť do Čičolíny? Nezakázal! Tak čo sa jebeš?!“

Robo hovorí: „Miki mi pred lietadlom hovorí –
Rudiho tam nepúšťaj, zase sa ožere, kokot.“

Rudi hovorí: „To že povedal? Šak ma ráno zdravil!“

Robo hovorí: „Lebo ví, čo sa patrí, a má úroveň a to
ty nevíš, čo je, ty fas! Úroveň! Počuješ to cudzjé
slovo?! Úúúroveň! Teraz som já Miki a ty pojdeš kuk-
núť chatky a Edo pójde na kolečko, kurva!“

Rudi hovorí: „A gdo pójde do Čičolíny?!“

Robo hovorí: „Já s Edom.“

Rudi hovorí: „Ujebte sa tam, kokoti!“

Chalani sú občas na seba jako psi. Aj mne kolko-krát povedľa že kokot. Ale oni to nemyslia zle. Nadajú mi, ale my sa tak bavíme. Lebo sa máme radi.

Aj mňa majú radi. Som tam doma, je mi medzi nimi dobre. Veď aj tam, kde je dobre, je občas napetí.

V rodine musíš byť férový. Ináč nemáš šancu. Já sa nigdy na nikoho nehnevám. Veď ma nechcú uraziť.

Oni keď mi povedľa – nepičuj, ty kokot! – jako keby povedali – ahoj, Edko! Jako sa máš? Ide to?

V rodine je to tak, keď ti nadávajú, je to v porád-ku. Ale jak začnú byť na teba milí, vtedy si daj pozor.

KOLEČKO

Tak si Rudi sám natočil džípa, odplul si a odišiel. Do večera ho to prejde. Išiel pozreť chatky. Rodina kúpila vela domov v meste, aj starý pionérský tábor za jazerom.

Keď som bol malý, chodili tam decká z Moravy a Čiech. Kývali sme si cez plot, jakože družba.

„Nazdar, vole! Co v Čechách žerete?“ kričali sme my.

„Slováci – čuráci!“ kričali pionéri.

Jak padla stará republika, prestali chodiť. Aj mi bolo lúto. Už nebolo koho mlátiť. Robili sme tam bohovské výpravy. Raz mi skoro vyrazili oko, já som jednému z Luhačovic vybil zub. Mal som ho roky odložený v sekretári.

Miki tábor lacno kúpil, dal ho ohradiť a pustil vlčákov. Že padlo staré Československo, to bolo volačo pre nás. Len čo nás Klaus s Mečiarom roztrhli jak večeť,

v tej chvíli to Mikimu došlo. Že to bude náš štát, tento nový štát. Že si v ňom urobíme vlastný porádeček.

Miki je hlava. Vedel, že prídu hranice. A aj prišli. A cez hranice sa hrnuli utečenci jak voda. Naši noví pionéri.

Tábor je dobre zašitý pri lese a občas tam utečenci prespia. Zajtra povežeme ďalších. Akurát ich treba na deň zašiť. Za plotom sú fasa chatky, tam si odpočinú a v noci fujás na čáru!

Toto išel Rudi kuknúť a já s Robom zas robíme kolečko.

Deň jako vždycky. Miki je v Londýne, ale kolečko musí byť. Obehneme podniky a vybereme svoje.

Pivobar, Luna, Cikcak café, Presso bar, Bagetka, Pizza Laguna, aj putyka U Aničky.

Prvé je Cikcak café. Nad dverami nový neón.

Robo hovorí: „Ty kokot, že jaký neón?“

Já hovorím: „Fasa neón, že Robo?“

Robo hovorí: „Nigdo sa ťa nepýtal, kokot!“

Ideme donútra.

Som ticho, otváram dvere. Já len Roba vozím, ale robí Robo. Teda, robím aj já, ale potichu. Já robím najlepšie, keď som ticho. Jednak nenaserem chalanov, jednak to lepšie vyzerá.

Mám stodeveťdesiatšesť centimetrov v ponožkách. V trenkách vážim dobrých stodvadsaťtri kilóv. Košelu pri krku mám štyridsaťosmičku. Dosť na to, aby sa každý posral.

Jak vojdeme, spotený majiteľ vykukne spod pultu. Hneď ho prejde farba.

„Čo majstruješ, vedúci?“ hovorí Robo.

„Tečie mi drez,“ hovorí vedúci.

Já som ticho.

„Dáte si kávičku?“ hovorí vedúci.

„Kapučino s takú tú penú, viš,“ hovorí Robo.

„A kolegoví?“ hovorí vedúci.

„Chceš arašidy, Edo?“ hovorí Robo.

Kývne a som ticho.

Robo sa rozvalí v koženkovom boxe a vyloží nohu na stolík z umelého mramoru. Vedúci robí kávu. Para syčí do mlieka.

„Dúfam, že neni nízkotučné,“ hovorí Robo.

„Božechráň, pre vás len plnotučné, pán Robert,“ hovorí vedúci.

„Nemáš tu nové parkety?“ hovorí Robo.

„Plávajúca podlaha,“ hovorí vedúci.

Podá mi arašidy a furt som ticho. Dobre ich zamiešam a roztrhnem sáček. To najlepšie je sol na dne. Strašne mám rád, jak sú oriešky tak velice slané. Rád vyplúvam tie suché šupky. Žujem a kukám, jak vedúci nese kapučino. Taniérik drkoce.

Robo si srkne a urobí šťastný ksicht.

„Dobré si spravil,“ hovorí Robo.

„Som rád, že vám chutí,“ hovorí vedúci.

„Já som, dopiči, neprišiel konverzovať jak v taliánskom filme!“ hovorí Robo.

„Jasné,“ hovorí vedúci.

Podá Robovi obálku a uhne sa. Robo jedným okom kukne a hodí obálku na stól.

„To je čo?“ hovorí Robo.

„Novú podlahu som robil, aj neóny,“ hovorí vedúci.

„Jebem já tvoje neóny!“ hovorí Robo.

„Doplatím nabudúce,“ hovorí vedúci.

„Čo, mój? Doplatíš? My ťa tu chránime, a ty nám doplatíš? Ale plávajúce oné si si spravil? A peňáčky nevyšli? Popiči smola, mój!“ hovorí Robo.

Postaví sa a vedúci uskočí za pult. Robo si pomaly rozopne gate a vyšťí sa na nové parkety.

„Edo!“ hovorí Robo.

Rozopnem zips a celé to oštím krížom-krážom. Zaberám aj sedačky.

„Ty si jak hydrant, Edo!“ hovorí Robo.

„Šak plávajúca podlaha, ne?“ hovorím já.

„Jó, ty humorista,“ hovorí Robo.

„Doplatím!“ hovorí vedúci.

„Utri to,“ hovorí Robo.

Vedúci kuká. Zapnem sa.

„Počul si? Nebudem stáť medzi chcankami,“ hovorí Robo.

„Požičiam si, pán Robert, do večera vám done-
siem,“ hovorí vedúci.

„Utri to, mój, kým ti pekne hovorím. A ty vieš, že já dlho pekne nehovorím,“ hovorí Robo.

Vedúci uteká po kýbel a handru. Robo ide ku mne a zobere si arašíd.

„Fúj, Edo, čo to žereš?“ hovorí Robo.

A vypluje arašíd na oštané parkety. Potom kukne na sáček.

„Šak je to po lehote a ty to žereš, ty prasa!“ hovorí Robo.

Kuknem na sáček. Je po lehote.

„Minule som zjedol také sardinky a nič mi neni,“ hovorím já.

„To sú ryby v oleji, ty kokot, tie tam ležá jak v perinke, ale keď je orech plesnivý, môžeš strašne ochoreť! Čítal som v Živote!“ hovorí Robo.

„Tuším som o tom kukal dokument,“ hovorím já.

„Jó, si ty len kokot, Edo, načo tolko kukáš televí-
zor a potom žereš rakovinu?!“ hovorí Robo.

Prišiel vedúci s kýblom vody.

„Dost' je horúca?“ hovorí Robo.

„Z kohútika, pán Robert,“ hovorí vedúci.

Robo natáhol ruku a chytil vedúceho pod krk. Ani sa moc nebránil, keď mu Robo strčil hlavu do kýbla. Dobre sa odťal parilo.

Vedúci chvíľu bublal. Keď už málo bublal, Robo ho vytáhol. Hlavu mal dobre uvarenú.

„Víš, za čo to bolo, ty fas? Ani ma tolko nesere, že málo platíš, ale že mojím ľuďom núkaš hnilé orechy! Po záruke arašidy, mój, rakovinu pcháš do mojich ľudí. To ti já lahko nezabudnem. Daj dole košelu!“ hovorí Robo.

Vedúci kašlal. Ledva si rozopol košelu.

„Teraz utri zem,“ hovorí Robo.

Vedúci si klakol a utieral ošťané parkety. Košela bola hneď mokrá.

„Nebere?“ hovorí Robo.

„Nebere,“ hovorí vedúci.

„Edo, vyvájaj ho,“ hovorí Robo.

Chytil som chlapa za pudlo a vyglančil som podlahu ráz-dva. Smrdel chcankami jak staničný hajzel. Robo si zrazu spomenul.

„Alfatoxíny, Edo,“ hovorí Robo.

Vedúci stenal na zemi.

„Alfatoxíny v orieškoch a je po tebe, ani nemrkneš. Do večera dones ostatné peňáže,“ hovorí Robo.

Nechce sa mi odísť nalahko. Zoberem pod pazuchu nové rádio, čo stojí na poličke. Zhodím pritom nejaký porcelán.

„Sony,“ hovorím já.

„Nie sori? Jakože prepáč?“ hovorí Robo.

„Sony. Rádio. To je jako sori, nie?“ hovorím já.

„To bol vtip, ty kokot,“ hovorí Robo.

Vyšli sme von. Dal som rádio na zadné sedadlo. Jak sme sadli do džípu a prešli pár metrov, Robo sa otočí.

„Zobral si šnúru?“ hovorí Robo.

„Jakú šnúru?“ hovorím já.

„Od rádia!“ hovorí Robo.

„Sori,“ hovorím já.

Chystám sa otočiť voz.

„Nechaj, ty kokot. Donese ju s peňázmí,“ hovorí Robo.

Kým sme s Robom urobili celé kolečko, pomaly sa zvečerilo. Slnko bolo velice zlaté, jaké býva málokeddy v roku. U nás sú západy pekné. Priemysel máme malý, máločo zasviní oblohu. Výhľad je vždycky fasa.

Dobre sa tu býva, len keby ľudá neboli na človeka také svine. Šak koho dnes chceli otráviť? Mňa, Eda Štartéra! To mám za to, že len stojím a som ticho.

„Jak sa volá tá rakovina?“ hovorím já.

„Alfatoxín,“ hovorí Robo.

RODNÝ MÓJ KRAJ

V našom meste žije tridsaťtisíc ľudí. Dokial neskrachovala fabrika, ďalších tritisíc denne dochádzalo. Ale fabrika padla a ostali z nej len malé firmičky.

Ale naši aj tak sedeli v krčmách, jako predtým. Ba sedeli tam vác. Vďaka ich chuti je stále čo vyberať na kolečku.

Je tu okolo aj pár dedín, ale samá nuda. Najlepšie je Hruškové. Hruškové má malované tabule až pri dialnici! Každý ví o Hruškovom.

Lebo Hruškové má dobrého starostu. Povolil tam Mikimu kúpiť starý dom. A Miki v ňom urobil Čičolínu.

Až pri dialnici sa o nás ví! Dialnica je hranica Mikiho ríše a tabula „Erotic house Cicciolina, Hruškové, 12 km“ je Mikiho hraničný kameň.

Vždy, keď ideme z letiska, zastavíme pri tabuli a Miki sa kuká.

„Vidíš, Edo?“ hovorí Miki.

„Vidím,“ hovorím já.

„A čo vidíš, Edo?“ hovorí Miki.

„Tabulu vidím, šéfe,“ hovorím já.

„A čo ešte vidíš? No, pod' do mňa, zaber,“ hovorí Miki.

„Vidím svojho šéfa pod jeho tabulú,“ hovorím já.

„A jakého ty šéfa vidíš, Edo? No, pod' do mňa,“ hovorí Miki.

„Vidím dobrého šéfa, mójho šéfa Mikiho, šéfa, čo má dobrú náladu, lebo má dobrú tabulu!“ hovorím já.

„A víš, prečo má Miki dobrú náladu?“ hovorí Miki.

„Lebo urobil dobrý obchod?“ hovorím já.

„Aj to, ale víš, prečo? Zaber, Edo!“ hovorí Miki.

Len tam stojím a krčím plecami.

„Miki má dobrú náladu, lebo Miki vidí až za tú tabulu. Vidíš ty za tú tabulu?“ hovorí Miki.

„Keď sa naťahnem,“ hovorím já.

„Tak sa naťahni a povedz, čo vidíš,“ hovorí Miki.

Dvihnem sa trochu a kuknem.

„Čerešne vidím,“ hovorím já.

„A čo ešte vidíš, Edko mój, za tú tabulú? Čo ešte vidíš?“ hovorí Miki.

Kuknem znova.

„Odbočku na Myjavu,“ hovorím já.

„Odbočku na Myjavu? Kokot! Za tú tabulú je nový svet! Doteraz to Mikimu patrilo len poťáto, ale príde čas, Edo, keď to bude moje aj za tabulú. Ty vidíš odbočku, v porádku. Já vidím dopredu a počítám. Chystám budúcnosť pre teba aj pre celú rodinu, Edko. Nebude to ľahké, ale budeš kukat,“ hovorí Miki.

„Teda kukám,“ hovorím já.

Natáhnem sa a hladám to za tabulú, no vidím len odbočku na Myjavu.

To bolo kedysi. Ale Miki je furt v Londýne a já švihám do Čičolíny s Robom.

Na kraji dediny stojí starostov dom. Len zatrúbim a idem ďalej. Aby vedeli, že prišli Mikiho ľudá. V Hruškovom nás majú radi. Dedina má z podniku pekné peňaze, aj sa chlapi tolko nebijú, je tu porádek a na Rudiho, jak chodil holý po ulici, sa už zabudlo.

Dedina je na našej strane a starosta má ráz do mesáca kompletku zadarmo. Je mu to na riť, lebo mu nestojí. Ale ráz do mesáca príde vždy a len sa kuká. Baby si robia dobre, on sa kuká a pije zadarmo.

Spoza zatačky vykukne Čičolína a hned' sa usmejem. Baráček obyčajný, brizolit a škridly, ale hore pekný neón. Také srdco, čo od nás odkukali na pražskom hrade.

Namójdušu!

Sedeli sme vtedy s chalanmi a kukali správy. Na hrade sviétilo srdco!

„Kurva, to bude luxusný bordel,“ hovoril vtedy Rudi.

„Ty cicinbrus, to je královský oný,“ hovoril vtedy Robo.

„Čo môže stať trtkanie v takom kráľovskom hentom? Desatísíc českých?“ hovoril vtedy Rudi.

„Jáj, ty kokot, tam majú korunovačné klenoty a prezidenta, ty kokot!“ hovoril vtedy Robo.

„Nevidíš to srdco na streche?!“ hovoril vtedy Rudi.

„Oni majú moderného prezidenta, nie jako my,“ hovoril vtedy Robo.

Potom sa ozval výbuch, vytrieskalo šetky okná a my sme zalahli na zem. Práve vtedy zhorel Prco s frajerkú v Mikiho džípe rovno pri našom dome. Už sme pražské srdco nedoriéšili, ale odvtedy mi je ten hrad milší.

Ale to je stará historka, Prco zhorel už dávno.

Flekujem pri krčme oproti Čičolíne. Miki šenk nekúpil len preto, lebo ho má starostov brat. V záhradke pred dverami s oráchaným výčapom, rovno pod plagátom „Priateľský futbalový zápas Hruškové – Okrajné“ sedá naši chalani a pijú kofolu.

Pri vedľajšom stole blízko, jako sa patrí, sedá dievčence a pijú džús.

„Ahoj, Robi!“ volajú.

„Čaute, cukríčky!“ volá Robo.

„Ahojte, dievčatá,“ volám já.

„Ahoj, Edo!“ volajú.

Sme na seba milí, lebo je dobré byť na seba milý. Naše dievčence sú veľmi milé, ale nechcete ich poznať, keď sa naserú. Pravda, na nás sa nenaserú, len na nejakých chrapúňov, čo si myslia, že za peňáze môžu šetko.

Šak aj môžu, ale otázka stojí, čo a za kolko.

Vtedy nabehnú chlapci z Čičolíny a vôbec nie sú milí. Vytrieskajú každého, gdo by chcel vác, než si zaplatil. Zderú ho jak koberec.

Porádeček je porádeček. Ale ináč sú furt na zákazníka milí, aby si nigdo nič neoné. V Čičolíne to má úroveň.

Robo vystúpi z auta a pomáličky bozká jednu po druhej. Potom ide za chalanmi. Vytiahnu papiere a počítajú rovno na ulici. Robota nepustí. Berem si kofolu a idem si sadnúť do džípu.

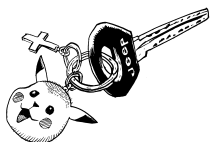
„Edo, pod' si sadnúť ku nám!“ volajú dievčence.

Zavrtím hlavou, že nie, a pijem v džípe kofolu. Robota nepustí. Vím, čo treba, a vím, jako sa Robo nasere, keď nerobím, čo treba. A práve teraz treba strážiť džíp a Roba.

Okolo občas prejdú domáci na bicygli. Samí dedkovia. Tu mladí tuším ani nebývajú. Šetci poutekali do mesta. Starí šlapú na pedále a za toho boha nekuknú na bok, jak sedá dievčence.

Bojá sa nás. Starosta sa nás nebojí, šak preto je aj starosta. Aj na kofolu zájde, keď sú tam dievčence. Chránime naše dievčence, lebo sú dobré.

A aby dobré aj ostali, treba ich furt chrániť. Jednoduchá filozofija.

ČIČOLÍNA ZNÚTRA

Keď to tunák Miki budoval, tak s Robom obchádzali všetky bordele v kraji. Ešte bol s nimi architekt, ale ten to nevydržal a po štvrtom ráze sa zosypal

a žena sa s ním rozviedla. To, podľa mňa, není profesionál.

Šak keby staval jadrovú elektráreň, to by jako musel zomreť na žiarenie? Toto já nechápem, nebrať veci pracovne.

Aj Miki, keby to nebral jako robotu, už dávno by mu švihlo. Tolko rúk polámal bejzbólovú palicú, že keby si to mal brať, tak vôbec nespí. Tak sa pozná profesionál. Že ho len tak čosi nezobere. A Miki je profesionál. Zaspí jak drevo.

Šetci sa od neho učíme.

Nakonéc podnik zariadil Miki sám a veru lepšie než nejaký fasinger s diplomom. Vďaka oku, jaké Miki má, je Čičolína znútra velice příjemná.

Miki má dobré oko. Vždy vidí, keď naňho niegdo chystá podraz. A podraz sa dá na Mikiho chystať iba raz.

„Edo, čo povíš? Sú naše dievčatá pekné?“ hovoril Miki.

„Teda sú, Miki,“ hovoril som já.

„A jako sú pekné, Edo?“ hovoril Miki.

„Popiči pekné sú, Miki,“ hovoril som já.

„Naše dievčatá sú najlepšie tapety,“ hovoril Miki.

„Že tapety? Čo, jako?“ hovoril som já.

„Keď máš peknú babenku, tak ti stojí, len čo ju zacítíš,“ hovoril Miki.

„Stojí,“ hovoril som já.

„Keď ti stojí, jedno ti je, či ti stojí v pivnici, v posteli či na džípe,“ hovoril Miki.

„Šak dobre hovoríš,“ hovoril som já.

„A na čo sa potrebuješ kukat', na jakú stenu vyondenú, sádrokartón, či čo, keď máš peknú babenku? Kukáš predsa na ňu! A keď ju vidíš stokrát, si do nej jak jelenisko!“ hovoril Miki.